

snad povinné straně býti umožněno, by celý inventář prodala, když bylo uznáno, že tvoří příslušenství nemovitosti, jak již dosud činila, aniž by vymáhající straně bylo možno, nějak tomu zabrániti?« Tímto obratem vymáhající věřitel tvrdí jen zcela povšechně, ale nijak nedoličuje určitými jednotlivostmi a skutečnostmi a tedy ani z daleka neosvědčuje, že tu jest ohrožení předpokládané v § 44 druhý odstavec ex. ř. Rekursní soud neměl proto podle zákona příčiny, by povolený odklad exekuce učinil závislým na zřízení jistoty dlužníkem.

Čís. 7412.

Jde o jednatelství bez příkazu, upotřebil-li otec výtěžků z matčiny pozůstalosti ku výživě dětí, ač nebyl soudem pověřen správou pozůstalosti. Pozůstalost jest oprávněna domáhati se na otci, by jí nahradil, co odňal z jejího jmění, na něm pak jest, by prokázal, že náklad, učiněný za pozůstalost, byl učiněn nutně a účelně. Otázku tuto jest řešiti procesnímu soudu ve sporu o náhradu odňatých výtěžků a nelze žalobu pro tentokráte zamítnouti, ježto otázka ta nebyla dosud rozhodnuta pozůstalostním a poručenským soudem v řízení nesporném.

(Rozh. ze dne 15. října 1927, Rv I 1066/26.)

Pozůstalost po Karle H-ové domáhala se na Antonínu H-ovi mimo jiné náhrady 344 Kč za šatstvo a zásoby masa a vařiva, žalovaným prý zcizené, a zaplacení 2.500 Kč, ježto prý neprávem vybral činži. Procesní soud první stolice zamítl ohledně 344 Kč žalobu vůbec, ohledně 2.500 Kč pro tentokráte. Odvolací soud nevyhověl dovolání žalobkyně. Důvody: Zjistil-li první soudce, že sporné předměty byly vlastnictvím žalovaného, jest správný jeho závěr, že pozůstalost na tyto předměty nároku nemá a že žalovaný je zciziti mohl, a proto žalobu jako neodůvodněnou zamítl. Pokud se týče vybrané činže, ani tu se žalující straně křivda nečiní, když se žaloba zamítá pro tentokráte z důvodu, že pozůstalostní a opatrovnický soud dosud nerozhodl, zda žalovaný byl oprávněn použití vybrané činže ku výživě svých dětí. Je sice pravda, že otec má v první řadě povinnost, by své děti živil, avšak, je-li nemajetný, přechází tato povinnost na matku (§§ 141 a 143 obč. zák.). A tu tvrdí žalovaný, že vybrané činže použil ku výživě svých dětí, poněvadž sám neměl příjmů ani jmění. Okolnost tu potvrzuje i svědkyně Milada H-ová. O otázce, zda byl žalovaný oprávněn tento peníz, pocházející ze jmění matky dětí použití k jejich výživě, oprávněn jest rozhodovati jedině nesporný soudce. A pokud jím tato otázka, která pro rozhodnutí tohoto sporu je důležitou, rozhodnuta nebude, nelze se v tomto sporu o náhradě tohoto peníže do pozůstalostního jmění vysloviti.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Dovolání nelze upřítí oprávněnost, pokud napadá rozhodnutí o náhradě 344 Kč za věci, uvedené v rozsudku první stolice pod d), a za záseby masa a vařiva pod e), a o náhradě vybrané činže 2.500 Kč. Žalovaný se brání tím, že činži, vybranou z domů do pozůstalosti patřících, upotřebil na výživu dětí, poněvadž sám příjmů a jmění neměl, a že proto pozůstalost matky dětí byla podle § 143 obč. zák. v té době povinna nésti náklad na jejich výživu. Tomu-li tak, jednal žalovaný, ježto nebyl soudem pověřen správou pozůstalosti, za ni jako jednatel bez příkazu. Vzhledem k předpisu § 1039 obč. zák. byla pozůstalost sice oprávněna, nikoliv však povinna, žádati na žalovaném, by složil účet, avšak byla i oprávněna podle § 1035 obč. zák. domáhati se toho, by jí nahradil, co z jejího jmění odňal. Věci žalovaného bylo, by prokázal, že náklad, jak tvrdí, za ní učiněný byl učiněn nutně a účelně. Otázka, zda a jak žalovaný vybrané činže užil v zájmu dětí a zda byl oprávněn ji použítí k jejich výživě, jest tudíž důležitou pro rozhodnutí sporu. Nelze však přisvědčiti mínění nižších soudů, že o této otázce jest povolán rozhodnouti toliko pozůstalostní a opatrovnícký soud v řízení nesporném, a že žaloba jest předčasná, dokud se tak nestalo. Neboť soudce rozepré jest oprávněn rozhodovati o každé předurčující otázce, pokud v zákoně není ustanoveno jinak (§§ 190 a 191 c. ř. s.). Nižší soudy neuvádějí zákonného předpisu, který by v tomto případě nařizoval výjimku, a není ani takového předpisu. Odmítly tudíž neprávem, rozhodovati o zmíněných předurčujících otázkách a proto i neprávem zamítly žalobu pro tentokráte, to tím spíše, když pozůstalostní soud pravoplatně zmocnil opatrovníka pozůstalosti k podání žaloby. Co bylo řečeno o náhradě za vybranou činži, platí též o náhradě za šatstvo a prádlo uvedené v rozsudku první stolice pod d) a o náhradě za vařivo a maso uvedené pod e). O těchto věcech tvrdil žalovaný též, že byly spotřebovány ve prospěch dětí. Ošacení a stravování dětí patří však k jejich výživě. Byly-li tyto věci, patřící do pozůstalosti, též upotřebeny na výživu dětí, bude rovněž rozhodnouti o tom, zda se tak stalo právem vzhledem k tomu, komu náležela povinnost, děti živiti. Bylo tudíž ohledně 2.500 Kč a 344 Kč s přísl. dovolání vyhověti, rozsudky obou nižších soudů zrušiti (§§ 496 čís. 3, 513 c. ř. s.) a věc vrátiti soudu první stolice (§ 510 c. ř. s.), by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

Čís. 7413.

Pojišťovací smlouva.

»Pojistný zájem« při škodovém pojištění jest skutkovým vztahem majetkovým. Mohou tu přicházeti v úvahu pouze vztahy sloužící úkoji majetkových potřeb, směřujících ku získání, držení, správě a zabezpečení majetku, nikoliv však nemajetkové vztahy sloužící jen úkoji imateriálních potřeb. Vlastnost pojistníka jako majitele pojištěného podniku není tu sama o sobě pramenem nebezpečnosti, nýbrž jest jím v po-